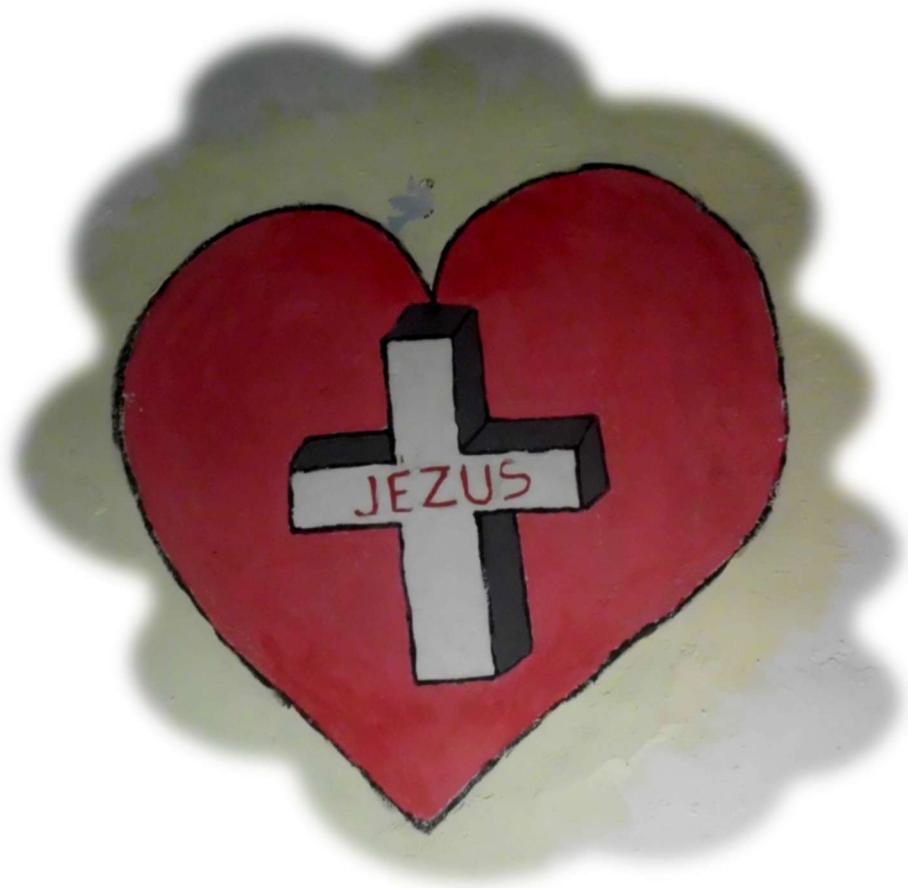

TAVASZI SZÍV

– keresztény antológia

Oláh Krisztofer mennyezetfreskója

~1~

© minden írásmű és kép a szerzők szellemi tulajdonát képezi

Borítókép: Csatári Izabella

Hátlapkép: Pintér Amádé (7 éves)

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

Kiadó: Pintér Zoltán

ISBN: 978-615-6758-77-4

Kusik Nikoletta
Tavaszi boldogság

Boldogságos ma a pillanat.
Lelkem kismadárként szárnyalhat.
Nem fogja őt a kalit,
Rabmadárként be nem zárkózik.

Sütkérezik a nap sugarában,
Galambokkal és egy gerlicepárral.
Ó! Bárcsak ne tűnne tova!
De szárnya lévén, ritka vendég házamban.

Megbecsülöm hát e mai napot,
S az égre írom fel: Hálás vagyok!

2019.03.29.

Varga-Mátyus Dorina képe

H. Fajth Evelin
A lélek csendes menedéke – Ima a kétségek idején

Drága Mennyei Atyám,

Csendben állok előtted, mint egy gyermek, aki tudja, hogy a szülője karjaiban teljes biztonságban pihenhet. Lelkem mélyéről szólok hozzád, ott, ahol szavak nélkül is érted minden rezdülésemet.

Uram, amikor az élet viharai körülvesznek, és úgy érzem, hogy elmerülök a hullámokban, Te vagy az a szikla, amelyre felállhatok. Te vagy az a fény, amely még a legsötétebb völgyben is felragyog. Köszönöm, hogy nem kell egyedül jánom az úton, hogy kezed mindig kinyújtod felém, még akkor is, amikor én nem látlak a könnyek fátyolán keresztül.

Atyám, érzem gyengeségemet és törekenységemet. Ismerem hibáimat és eleséseimet. Mégis, a Te szereteted nem fordul el tőlem, hanem még jobban átölel. Taníts meg úgy szeretni, ahogy Te szeretsz – feltétel nélkül, határtalanul, mélységesen.

Amikor kétségek gyötörnek, és a félelem szorítja szívemet, légy Te a béke, amely elcsendesíti viharos gondolataimat. Amikor a fáradtság elhomályosítja látásomat, légy Te az erő, amely újra talpra állít. És amikor örömben úszik a lelkem, légy Te az, akivel először megszthatom hálámat.

Uram, vezess engem utamon, hogy lépéseim a Te akaratod szerint haladjanak. Nyisd meg szememet, hogy meglássam a csodákat, amelyekkel körülveszel. Nyisd meg fülemet, hogy meghalljam halk hangodat a világ zajában. És nyisd meg szívemet, hogy befogadhassam végtelen szeretetedet.

Mindennap a Te kezedbe helyezem életem minden pillanatát – múltat, jelent és jövőt. Tudom, hogy nálad minden a helyére kerül, minden sebem begyógyul, minden könnyem felszárad. Te vagy az én menedékem, erősségem és reménységem.

Köszönöm, hogy mindig velem vagy. Köszönöm, hogy soha nem hagysz el és nem hagysz cserben. Köszönöm, hogy a Te szereteted örök és változhatatlan.

Ámen.

Varga-Mátyus Dorina: Szentek szentje

Beengedtél szentélyedbe, Uram.
Megmentattad dicsőségedet,
Világosságod körülvett engem.
Szerelmed elárasztotta lelkem.
A hely, hol a menny földdel összeér,
Lábam elernyedtt térdre hulltam.

A szentek szentje kárpítja
Győzelmedkor kettéhasadt.
S ahová a főpap is csak egyszer
Megszentelve léphetett be,
Megnyitottad előttem kapuját.
Behívtál, megerősítve hazahoztál.

Felfedted nekem a múltat.
Egy pillanatra ott voltam
A szent sátor legbelsejében,
Az első templom dicsőségében.
Láttam a papokat, kik ott jártak,
Mikor imádtak és elfordultak.

Gúti Lilla rajza (13 éves)

Bahus Antal Katalin
Húsvét

Golgota!
Jeruzsálemnek csendes utcája.
Egy nap felverte az emberek nyugtalan zúgása.
Hamar lett hatalmas tömeg,
Tolongva lépkedtek egyre előre.
Egy ember vitte súlyos keresztjét,
Őt akarta látni minden szem.
Egy ember, kinek szavára életre kelt a holt,
Kinek szavára a vak látott.
Kit, mikor megérintettek, meggyógyultak.
Egy ember, ki önként jött a földre,
Önként vállalta-e kint.
Hosszú volt az út a Golgota hegyéig,
minden lépés tele fájdalommal.
A Golgota hegyén a nehéz kereszt nyoma,
A bűnünk súlya porba nyomta,
Lett helye, mire a Megváltót felszegezték.
A hatalmas szegeket vertek testébe.
S vérét ontotta, a vért mi értünk folyt.
Hajolj meg!
Közeleg húsvétnek ünnepe,
Krisztus szenvedésének kezdete,
Hajts fejet ma előtte,
Látod, mit tett érted a bűntelen?
Meváltott, hogy neked ne kelljen elviselned a kint.
Minden csepp vére érted hullott a porba.
Minden fájdalmat helyetted viselt el.
Ne felejtsd el megköszönni, ne felejts el térdre borulni.
Köszönd meg Isten egyetlen fiának, hogy megváltotta életed,
Hogy neked ne kelljen szenvedned!
A húsvét igazi lényege nem a finom ételek, a locsolkodás, hanem
valami egészen más.
Isten elküldte egyszülött fiát a földre. Hogy az embereknek ne
legyen örök kárhozatban része.

Tanított és gyógyított, neki a halál sem parancsolhatott.

Mégis elárultatott.

Kakasnak szavára meg is tagadtatott.

Némán vette vállára a keresztet, s indult Jeruzsálem utcáján, a tolongó tömeg őrzöngő hangjára a Golgota hegye felé. Nem a kereszt volt nehéz, hanem ami annak igazi súlyát nyomta, ez pedig a mi bűneink maga.

Minden lépés fájdalommal volt tele,
földre hullt verejtéke.

A Golgota hegyénél fejére tövisből fontak koronát, mi bőrébe szúrt.
Hatalmas szegeket vertek kezébe s lábába, s szegezték fel a keresztre. Hang ekkor sem hagyta el száját, miattad, e nagy szeretetért érted, s értem. Nem volt elég ez sem, lándzsát szúrtak oldalába.

Mit mondott ekkor mégis?

Értük esedezett, kik a keresztre szegezték. Az emberekért szólt szava.

Atyám... bocsáss meg nekik, nem tudják mit cselekszenek! – érzed e szavaknak a súlyát?

Isten kezébe tette életét. Kik eddig nem hitték ki ő, ezután tudták! A világ sötétségbe borult, s templom kárpitja ketté hasadt.

S hogy valóban ő Isten fia, legyőzte a halált és kijött a sírból harmadnapra. Megmutatta a hegeket a kezén s lábán.

Mi ma a bizonyíték mindezekre? A hittan órákon mesélték és mindent megtanultunk.

A hited.

Mondok egy példát. A levegőt nem látod, nem érzed, mégis képtelen vagy nélküle élni. Ez az igazi hit, nem látod, de érzed. A húsvét másról kell, hogy szóljon, érezned kell a szívedben, érezni és tudni, milyen értékes és szerencsés vagy amiért Isten elküldte egyszülött fiát a földre, hogy annyira szeretett, hogy a Megváltó érted adta az életét.

Elvégeztetett!

Isten fia földre önként jött.

Csendben érted dolgozott.

Tanított és gyógyított, utat így mutatott.

Az ember mégsem volt boldog,

Pénn mosta a csókot, mitől elárultatott.
A félelem tagadásban mutatkozott.
Kakasnak hangjára háromszor is elhangzott.
Korbácsok hangja törte meg a csendet.
Hang mégsem hagyta el a büntelent.
A kereszt mi nyomta vállát,
érted vitte hatalmas súlyát.
Látod a szegek nyomát?
Kezét és lábát verték át.
A kalapács hangja visszhangként hallatszott.
A töviskorona vejéből vért fakasztott.
Hang még ekkor sem hallatszott.
Utolsó szavai is az emberért szóltak.
Uram bocsásd meg nekik, nem tudják, mit cselekszenek.
S hangzott a keresztről:
Elvégeztetett!
Elvégezte, amiért érkezett.
Téged halála árán megmentett.
Elmosta vére minden bűnödöt.
Megmutatta ő valóban Isten egyetlen fia.
Nem maradt a sötét sírboltba.
Feltámadt harmadnapra.
Ki nem hitte látta a hegeket, miket érted ejtettek.
Hitted volna.
Hitted volna, hogy ilyen csodában lesz részed?
Hitte volna, hogy bűneidre válaszul ő érkezett?
Hitted volna, hogy megvált téged?
Eljött, kinek nem volt vétke, áldott volt minden lépése.
Szó nélkül tűrte a megaláztatást, tudta kiért teszi.
Tudod kiért?
Érted s értem.
Nézz csak fel a keresztre!
Hajts fejet az életre!
Az életre, mit ott nyertél. A megváltó vére mosta el érted.
Hogy neked ne kelljen ezen végigmenned,
Hogy életed ne legyen veszélyben.
Hogy bűnöd megbocsátást nyerjen.

Hitted volna ennyi mindent tett érted?
Ő, a bűntelen, ki szeretett.
Ki annyira szeretett, hogy elvállalta e terhet.
Hitted volna, hogy létezik ekkora szeretet?
Becsüld meg az életed, vigyázd, óvd.
Mert a legdrágább védte meg vére által!
A kereszt!
Amilyen szerényen érkezett,
Oly csendben vitte a terheket.
Földre érkezett a bűntelen,
Ki szeretetből vitte a nehéz keresztet,
A mi bűnünkért volt megfeszítve.
Fejére tövisből fontak koronát.
Oldalát lándzsa döfte át.
Hallod a kalapács hangját?
Kezét és lábát hatalmas szegekkel verték át.
S szegezték fel a keresztre.
Mégis némán tűrte mindezt,
Tudod, miért tette? Hogy a lelked megmentse.
Vére által mossa el a világ bűnét.
Ne feledd mi az igazi ünnep lényege:
Hogy a Megváltó érted ment a keresztre!
Húsvét ünnepe!
Ma van húsvét csodás napja,
Tudod mi ez ünnep maga?
Állj meg egy pillanatra,
Ez az igaz szeretet ünnepnapja.
Mikor Isten egyszülött fiát érted odaadta!
Mi ez, ha nem a szeretet maga?
S elkezdődött a Megváltó szenvedésének útja.
Kín s fájdalom kísértc léptei nyomát.
Mikor vitte hátán a nehéz keresztfát,
Önként vállalta a kereszthalált.
Megmutatva ki az igaz Megváltó,
Kinél a bűn megbocsátható.
Nem maradt a sírboltban,
Legyőzte a halált harmadnapra.

Ez a kegyelem irántad.
Életével fizette az árát,
Számodra készítve a megváltást!
Húsvét hajnala!
Húsvétnek hajnalán,
Minden megváltozott.
Kinek bűne nem volt, vére ontatott.
Drága vére porba hullott.
Jeruzsálemnek utcáján örökre nyomot hagyott.
Vitte a keresztet, ki Megváltott.
A keresztet, mit a bűneink súlya nyomott.
A keresztre vitte a vétkeinket.
Életét adta érted s értem.
Megmutatta ő valóban Isten egyetlen fia.
A halál nem tartotta fogva,
Nem maradt a hideg sírboltba.
Feltámadt Istennek fia!
Hit!
Nem kell hívőnek lenned,
Hogy lásd mi történt húsvét ünnepén.
Élt egy büntelen ember, ki csak jót tett az emberekkel.
Tanított és gyógyított,
Nekünk utat így mutatott.
Rá mégis a legkeserűbb pohár váratott.
Hosszú volt az út a Golgota hegyéig,
Minden lépés fájdalommal telt,
Mégsem hallotta senki sem panaszát.
A Golgota hegyén fejezte be földi küldetését,
Tette Isten kezébe áldott lelkét.
Ez volt a megváltás útja,
Hogy minden ember tudja:
Isten egyszülött fia
A lelket megválthatja,
S minden bűnödre nála van bocsánat.
Vérével mosta tisztára,
Hogy ki hisz, el ne vesszen,
hanem örök élete legyen!

A nevem **Bahus Antal Katalin**, író, költő, meseíró. Ukrajnában élek azon is belül Kárpátalján. Sok helyen jelennek meg írásaim (meskete.hu, Poet, eu-s versek oldala, Hírklubb) 5 befejezett regényem olvasható a wattpadon. Sok antológiában van írásom és 2023-ban jelent meg barátnőmmel közösen írt mesekönyvünk „Péter varázslatos kalandjai” címmel. Almom, hogy minél több emberhez

eljussanak az írásaim. Több elismerő oklevelet kaptam, például az International Academy of Cultures-Literature vezetőségétől. Tagja vagyok az MKMT-mozgalomnak. Sokszor veszek részt pályázatok zsűrijében, ezáltal még több csodás író munkáját olvashatom. Eközben anya vagyok, feleség, és keresztény. Istentől kaptam a tálentumot, hogy írhatok.

A.K. András
Miért?

A háború angyala levette álarcát. Elég volt! Nem akarja tovább csinálni. Tudja jól, mi jár a lázadásért, mégis így döntött. Elengedi lassan, a mostanra már élettelen kis kezecskét, az a földre hull. Egy könnycsepp gördül le arcán, létezése óta az első. A kislány nem lehetett több öt évesnél. Térd felett mindkét lábát letépte egy eltévedt golyó.

Mondják, az angyaloknak nincs teste, csak kivetülése. Rosalina erről nem tudott semmit sem. Csak azt, ez a szárnyas teremtmény megfogta a kezét és ő megnyugodott. Elmúlt rettegése, megszűnt fájdalma, miközben ő teljes egészében vele volt. Csak vele. Fontos volt neki ez a pillanat, mikor szíve utolsó dobbanásával lelke otthagya ezt a kegyetlen világot. Rosalina kilépett összeroncsolódott kis testéből. Az ezüsfonal, mely köldökénél fogva e porhüvelyhez kötötte, elpattant és milliárdnyi apró, ezüstösen csillámló, fényes pontként a semmibe vészett. A kislány lelke immáron szabad volt és a háború angyalának álarca annak kezéből a porba hullt. Mintha csak hegyikristályból készült kerámia lepel lenne, csilingelve tört ezer darabra, vált semmivé. A kislány lelke megfordult és a háború angyalához lebegve ott érett nővé, majd anyává változott. Azzá, aki lehetett volna. Kecsesen vékony ujjaival simította le a könnycsepp vájta barázdát ennek a bűnbánó entitásnak az arcáról. Az angyal tekintetét egyenesen a lányéba fúrva, hallani vélte azokat a szimfóniákat, mit ennek a léleknek megalkotni kellett volna. Igen, egy zeneszerző halt meg az imént. Egy zseni, aki jobbá tehetné volna a világot csupán a létezésével. Egy zseni, aki még Mozartnál, Vivaldinál, de még Bachnál is hatalmasabb tehetséggé válhatott volna. Aki a mennyország egy darabját hozta lelkében a földre, akinek még a tekintetéből is szívderítő muzsika áradt alig öt éves kora ellenére.

A háború angyala térdre borult és zokogni kezdett, miközben Rosalina végtelenül kedves és hálás mosolya csak neki szólt.

Neki, a háború angyalának! Az előtte lebegő lélek nem vádol, nem hibáztat, nem okol. Érintése gyógyító, fájdalmat enyhítő, mégis oly gyötrelmes, kínokkal teli.

Megnyílnak a menny kapui, és Rosaline elindul a fény felé. Ő, porba hullva követi végig utolsó útján tekintetével. Még mindig érzi a kis kezecskéket, kérges, kard által edzett erős tenyerében. Rosaline visszanéz, hálásan int szemeivel és akkor muzsikaszó, ékes dallam, fülbemászó melódia járja át a teret. Ezt ő kapja, neki küldi Rosaline hálás lelke, mert vele volt az elmúlás pillanatában. Bátorította, enyhítette fájdalmát, támogatta utolsó útjában. A háború angyalának zokogása felerősödött, hiszen jól tudta nem érdemel ily kegyelmet. Döngve csukódtak be a mennyország kapui, visszarántva őt a kegyetlen valóságba. Kioltva a fényhazából érkezett melegség utolsó szikráját is. Megölve a reményt! Mégis valami más lett. Valami történt! Akkor döngő lépteket érzett maga mögött. Maga Lucifer igyekezett felé energikusan és igen dühösen.

A pokol ura nem tűrheti a lazaságot, sem a más véleményt, sem pedig a parancsai semmibe vételét! Ahogy közeledett, elüvöltötte magát, hogy megremegetek a hegyek is. Ámde a háború angyala nem halott mást, csak lágy mégis energikus muzsikát. Rosaline utolsó ajándékát. A Sátán dühöngött és őrzöngve vetette rá magát, vesztére. Nem rettent meg a fenevadtól, felugrott a levegőbe, megperdülve ott kardot rántott és lesújtott vele a pokol urának nyakára az utolsó pillanatban visszafogva a halálos pengét. Lucifer megtorpant és mozdulni sem mert. A pengeéles, égben kovácsolt acél belevágott bőrébe, húsába, ámde két izmuktól dagadó kar azt visszafogva, meggátolta teljes megsemmisülését.

A halál angyalának izmai remegtek a megerőltetéstől. Ölni, vagy megkegyelmezni! Kivégezni, vagy megkönyörülni. Ezek a gondolatok cikáztak benne. Egyetlen mozdulattal ketté tudná itt és most hasítani Mefisztót, a pokolfajzatot. Magát a földémont, a lázadó angyalok vezérét! Véget vethetne az eonok óta tartó háborúnak egyszer és mindenkorra! Dühé fokozódott, ahogyan az alvilág mindenkori urának büzös, félelemmel telített lehelete megcsapta. Rosaline csodálatosan szép és szívhez szóló dallama a távolból csengve érkezett felé, mikor a mennyország kapuja ismét megnyílt.

Lucifert kiverte a félelem hideg verítéke. Az égi kard éle, mind beljebb és beljebb hatolt testébe. Milliméterenként ugyan, ám de halálos elszántsággal, megállíthatatlanul haladt egyre beljebb és beljebb a penge, mikor egy kéz érintette meg a Halál angyalának pattanásig feszült izmait. Engedett neki. A gyengéd ámde határozott érintésnek. Tehette, hiszen ő már döntött. Fellázadt ismét, vállalva ennek minden következményét. Akkor leeresztette a halálos fegyvert, Lucifer fellélegzett. A háború angyala mereven, rezenéstelen tekintettel nézet Sátán szemeibe. Megmarkolta kardja pengéjét másik kezével is, és a térdén kettétörte azt, majd Belzebub lábai elé hajította a porba, ahová nem is oly rég még ő roskadt fájdalomában. A mennyország nyitott kapujából halk dallam kúszott feléje, Rosaline dallama. A gyengéd, ámde határozott érintést ismét karján érezte. Így szólt hozzá Jézus a Krisztus.

– Helyesen döntöttél. Nem dolgoz neked ítéletet mondani, sem tenni rajta. Gyere, kérlek! Nincs neked már itt több feladatod.

Az alvilág ura, a gonosz lelkek vezére, a sötétség fejedelme sokáig nézett még utánuk. Nem tudta, nem értette, mi történt. Hogyan lehetséges, hogy a Teremtő megbocsájtott egy lázadó angyalnak? Miért mentette meg az alvilág urát maga Jézus Krisztus?

Akkor, és pontosan abban a pillanatban, mikor a mennyország kapui ismét dörrenve bezárultak, világszerte a fegyverek elhallgattak. Megálltak a háborúk, és a felek elgondolkozva jöttek elő rejtkehelyeikről, nem értve, miért is csinálják azt, amit valójában senki sem akar. Vajon kiért háborúznak? Mi

értelme van az egésznek? Miért ölik egymást? Miért? *(a képet mesterséges intelligencia segítségével alkottam)*

A.K. András
Bűnre csábító

A minősített beosztással rendelkező pokolfajzat tétován keresi az utat. Nem igazán érti ezt az új világot, úgy érzi feleslegessé vált. Lent a pokol egyik legsötétebb bugyrában, száz éve elmélkedik rajta, milyen gonoszságokat is fog majd csinálni a földön, ha műszakba kerül. Rengeteg terve és rengeteg ötlete volt. Most mégis úgy érzi magát, mintha újra az iskolapadban ülne. Az emberek felülmúlják valamennyiüket gonoszságban. Ami nekik a pokolban vad ötletnek tűnt, azt az életben megvalósították a kisujjukból kirázva az emberek. Úgy érzi, feleslegessé vált. Ahogy sétál a városban, és próbálja felülmúlni az emberek gonoszságát, meglát az úton egy koldust ücsörögni. Megörül neki. Végre egy ismerős arc.

– Sohasem gondoltam volna, örülni fogok neked. – mosolyodott el a pokolfajzat.

– No csak, no csak! Mi járatban vagy te itt? – kérdezte az álruhás Jézus.

– Jöttem megkísérteni az embereket. Ámde nagyon úgy látom, rám itt semmi szükség. Megdöbrent az a szintű gonoszság, az a szintű nemtörődömség, egymás semmibe vétele, ami itt a földön fogadott.

– huppant le a pokolfajzat Jézus mellé.

– Neked ennek örülnöd kellene – mosolygott rá Jézus barátságosan.

– Hogyan örülhetnék neki? Hiszen elvették a munkámat! Hová fajul ez a világ?

– Ne légy ennyire magad alatt! A te munkádra igenis szükség van.

– Szükség, szükség! Persze! Úgy érzem magam, mintha újra az iskolapadban lennék, és aki oktat éppen most mondta volna, ülj le fiam, egyes! Az emberi gonoszság nem ismer határokat. Kezdem szégyellni magam, hogy én lennék az a pokolfajzat, akinek a dolga lenne a földön a zavarkeltés. A gyalázkodás, egymás ellen fordítás. Tényleg úgy érzem, semmi keresnivalóm nincs itt!

A pokolfajzat zavartan piszkálta ujjával azt a kis kavicsot a földön, ami a lábuknál hever. Tényleg így érezte, és ez sokkal rosszabb volt mindennél, ami csak el tudod képzelni a pokolban. A

koldus, az ember test, ami Jézus áruhája volt, megértően paskolta meg izmos vállát. A pokolfajzat kis híján elsírta magát.

– Mondd, Megváltó! Mi szükség van a mi munkánkra itt a földön?

– Hidd el, van rá szükség. Járj nyitott szemmel, és fogsz találni olyat, aki bűnre csábítható.

– Feleslegesnek érzem azt a majdnem ezer évet, amit a pokolban tanulással töltöttem. Az erkölcsösség, mint olyan, megszűnt létezni. Aki mégis tartja magát hozzá, azt kiveti a társadalom. Teljesen mindegy, melyik egyházat nézem, a szervezett bűnözésben több a becsület, mint azokban. Egyszerűen nem értem, miért csinálják ezt egymással az emberek. Na ja, és akkor itt van még a politika! Régen csak a királyok és a földesurak politizáltak. Élvezettel hálóztam be őket. De most, ha bármilyen témát meg merek nyitni, politika nélkül megköveznek az emberek. Az számított gazdagnak, aki nem éhezett, aki nem fázott, akinek volt ruhája, volt hol aludnia. Ma minden ember úgy él, mint anno a királyok! Nem tudok megígérni senkinek semmit sem, mert nem hisznek nekem. Az az alap, hogy mindenki hazudik mindenkinek! Az emberek átlélik a földön fekvőt! Egyszerűen nem figyelnek oda egymásra, mi több másokra sem! Szórakozásból ártnak a másoknak. Nem csak azért mert gonoszok, hanem mert versenyt csinálnak abból, ki a nagyobb szemétláda. Egy hete itt vagyok a földön, és még nem találtam olyan csoportot, ahol az emberek önzetlenül segítenék egymást. Ahol ezeket az embereket bűnre tudnám csábítani, mert még mentesek attól. Egymás ellen fordítani. Ez annyira kiábrándító.

– Megértelek. Én magam is csak kapkodom a fejem megváltóként. Nem gondoltam volna, hogy előre kell hoznom a világ végét. Nézd meg, ott a kalapom. Az az aprópénz, ami bele van dobálva, azt én magam tettem bele és már délután van! Gondoltad volna, hogy az ókorban sokkal drasztikusabbak és kegyetlenebbek voltak az emberek? Legalábbis ezt csak gondolnád! Pedig nem! Ez csak a látszat – húzta fel a szemöldökét a koldusruhába bújt Jézus.

– Igaz. A lefejezés, az akasztás, a karóba húzás és a keréketörés, vagy az élve elégetés kegyetlennek tűnik. Holott valójában gyors halál. A delikvens pár másodperces szenvedés után sokkot kap és már semmit sem érez, nincs többé tudatánál. Míg ők egy életen át sanyargatják egymást fokozva annak intenzitását, válogatott

kínzásokkal. Ez számomra, mint minősített okleveles ördögfióka, olyan kiábrándító! Egyszerűen, leiskolázva érzem magam.

– Vitatkoznék veled, de sajnos nincs értelme – válaszolt szomorúan Jézus. – Az egyházak jó ötletnek tűntek annak idején. Erre tessék, központosították a hitrendszereket. Olyan szabályokat hoztak, amikbe bele kell férnie minden hívőnek. Az már nem is számít, megtalált-e engem? Ért-e engem? Követi-e a tanításaim lényegét? Sohasem mondtam, hogy intézményesíteni kell a hitet, mert az akkor már nem hit, hanem vallás! A prédikációk mögött anyagiasság és lelki üresség van. Én nem vagyok ott.

– Igazad van, Megváltó. A vallás és a hit nem ugyanaz! A náciizmus, a kommunizmus, a feudalizmus, a szocializmus, de még a kapitalizmus is vallás! A hit más! – köpött egy isteneset a vörös diplomával, summa cum laude minősítéssel végzett ördögfióka.

– Látod, ezt se gondoltam volna. Egy pokolfajzattal fogok a hitről elmélkedni a nagyvárosi forgatagban, miközben az emberek engem, mint a megváltót, semmibe vesznek. Akárcsak téged, a másik oldal képviselőjét – mosolyodott el Jézus.

– Tudod, egész jó fej vagy. Ha nem lennének ellenségek, akár haverok is lehetnénk – mosolyodott el a pokolfajzat, a héten először.

– Isten útjai kiszámíthatatlanok.

– Köszönöm neked, hogy meghallgattál. Mégis úgy érzem, nekem, mint pokolfajzatnak semmi keresnivalóm nincs már a földön. Az embernek olyan előnye van velünk szemben, ami szerintem behozhatatlan. Az pedig a képzelőereje – állt fel a koldusnak álcázott Jézus mellől a kiváló diplomával végzett, pokoli közalkalmazott.

– Járj utadon sikerrel, pokolfajzat! – köszönt el tőle Jézus.

– Köszönöm neked, Megváltó! – majd elővette tálcáját és valamennyi nála lévő pénzt a koldus kalapjába dobta kajánul vigyorogva. – Kérlek, ne haragudj meg rám, Megváltó, semmi személyes. Tudod, az üzletnek pörögni kell és én még a napi gonoszságkvótámat sem tudtam a hét egyik napján se teljesíteni.

– Nem értelek! Ha adakozol egy koldusnak, azt Lucifer nem fogja jó szemmel nézni! – csodálkozott el Jézus.

– Óh, dehogynem! Te adtad az ötletet és ezért jövök neked eggyel.

– kacsintott oda a vörös diplomás, summa cum laude minősítéssel

végzett ördögfióka. – Kérlek, ne vedd magadra, Megváltó, semmi személyes, de tényleg!

***

A városi forgatagban, lézengő fiatalok egy nagyobb csoportja érdeklődéssel figyeli, ahogyan az éppen az előbb egy százmillió Mercedesz terepjáróból kiszállt, teljesen kigyúrt kopasz nagydarab tag leül az öreg koldus mellé a pokrócára és beszédbe elegyedik vele. Mintha csak százezer éve ismernék egymást. Majd feláll és elköszön tőle, végezetül előveszi a tálcáját és egy igen vaskos köteg bankót kivéve onnét a szakadt koldus kalapjába dobja azt. Tele volt húszezressel, száz és ötszáz euróssal! Majd az izompacsirta egyszerűen elsétált!

***

Három rendőrautó volt a helyszínen és egy mentő. Az öreg koldust éppen akkor vitték kórházba, mikor a főtörzsőrmester a helyszínre ért.

– Mi volt ez a nagy ramazúri?

– Kiraboltak egy koldust fiatal kölkök bandába verődve.

Szerencsétlent jól helybenhagyták. Lehet, már az éjszakát sem fogja túlélni.

– Mégis miért? Pár százásért?

– Nem, állítólag egy gazdag csóka egy igen vaskos köteg lóvét dobott a kalapjába. Szerencsétlen hülye, segíteni akart az öregem, ehelyett az most szívószállal fog ebédelni fél évig, ha túléli.

– Hát igen, ennek a tizedéért is kinyírnak már bárkit fényes nappal az utcán. Az emberek meg mind elfordulnak, mintha észre sem vennék a dolgot, majd átlépik a pórul jártat.

Vége...

A.K. András
Egy szál vörös rózsza.

Róbert nemrég lett arkangyallá minősítve. Megdolgozott érte rendesen. Most se kérdezett vissza, ennek a hét gyermekes apának miért kell meghalnia. Meg kell, mert itt az ideje. Róbert kinyitotta a kilenc személyes, majd huszonöt éves kisbusz bezárt ajtaját, és bepaszírozta magát az anyósülésre. Aztán eszébe jutott, egyszerűbb lenne, ha a szárnyait visszahúzná. És valóban, így kissé kényelmesebb is.

– Szia Róbert.

– Mindenható, te itt?

– Én mindenhol ott vagyok, hisz tudod.

– Mi járatban? Csak nem a belső ellenőrzés pattog megint?

– Á, dehogy. Bár az igaz, marhára paranoiás egy népség.

Mindketten elnevették magukat.

– Kitaláltál valamit?

– Oh, igen. Gyors halála lesz. Amikor megy hazafelé, bele fogok nyúlni a kormányba.

– Hmmm... de akkor ő lesz a hibás. A biztosító nem fizet és a családja nagyon nehéz helyzetbe kerül.

– Nem, műszaki hibát fognak megállapítani. Nézd csak, van menetrögzítő kamerája. Elöl és az utastérben is. Látni fogják, ő megpróbálta, de nem ment neki.

– Akkor a szerelőt fogják elővenni?

– Persze. De aztán megállapítják, hogy nem hibázott.

– Szegény. Lesz egy igazán szar fél éve.

– Ez igaz, de ezek után sokkal alaposabban fog dolgozni.

Megmentve ezzel sok ember életét.

– Alaposan felkészültél, látom. Tudtam én, hogy megérdemled az előléptetésed arkangyalnak.

– Teremtőm, azt Te már ezer éve is szeretted volna! Csak nem ment át a bizottságon. Amit melleleg ugyan csak Te alkottál!

Megint nevettek. Hamarosan műszak vége, és jön Imre, hogy utolsó útját beteljesítse.

– Jössz a partira este, Robi?

– Naná, ki nem hagynám! Sátán megint kihívott téged ivós pingpong labdadobálásra.

– Tudod, milyen. Nem adja fel sohasem. A melót is halál komolyan veszi.

Megint nevetni kezdtek, mert másodállásban a Sátán a halál is már egy jó ideje. Csak a melós ruhája más!

– Teremtőm, ez most nem volt szép Tőled! Viszont nagyon bejött ez a kis szóvicc.

– Jó, igazad van.

– Maradsz a projekt végéig?

– Nem, sőt igazából jöttem szólni, lefűjták Imre halálát.

– Na, mi történt? Újra írták az Élet Könyvét megint?

– Igen, mert a hét éves Julcsi Ausztráliában kibékült Petivel. Aki egy szál virággal várta ma az iskola előtt.

– Nafene, az a vásott kölyök rájött végre, mekkora seggfej volt?

– Igen, rá. Emiatt viszont Julcsinak nagyon jó kedve lett, és felhívta a Magyarországon élő nagymamáját.

– Akkor a mamit nem üti el az autó ma délután?

– Nem, mert annyira boldog, hogy pogácsát süt a hajléktalanszállónak. Így ma az tömve lesz!

– Akkor az atya sem fogja eltörni a lábát holnap.

– Nem, és így Imrének sem kell meghalnia.

– Értem. Akkor szervezhetem újra a teendőim.

– Valahogy úgy.

– Mikor jössz vissza Imréért?

– Pontosán hetvennyolc év múlva.

– Az igen! Százhat évig fog élni?!

– Bizony! És a temetésén csak a szűk családjából nyolcvankilencen lesznek ott. Meg még az ismerőseik, és az egyéb rokonság. Pontosán kilencszáztizenegy ember érkezik. És kilencszáztizenkettő fog távozni.

– Na! Csak nem itt fog megszülni a temetőben Margitka?!

– De bizony!

– Azért nem semmi hallod! Mire nem képes egy szál vörös rózsza és némi kedvesség?!

– Ugye? Na, megyek is, mert Szent Péter már megint pipa valamiért.

– Kösz, hogy szóltál, Uram. Intézkedem azonnal.

És az angyal a kazánházban termett abban a pillanatban, ahol Imre dolgozott. Benyúlt a forró csövek közé, és az egyiket egyetlen mozdulattal eltörte.

Imre majd felrobbant a méregtől. A műszak lejárta előtt három perccel eltört a kazánházban az egyik fő nyomócső. Ömlött kifelé a forró gőz.

– Fasza! Már csak ez hiányzott az életemből. Mond, Uram, Teremtőm! Miért haragszol rám?!

Aznap Imre túlórázott! Emiatt kislányának, Emesének iskolai szereplésén nem jelent meg időben, mivel háromórás késéssel tudott csak az autójába beülni lekésve alaposan a saját halálát. Mert a mennyországi Élet Könyvét írók másképp rendelkeztek sorsáról. Látni fogja felnőni gyerekeit, mind a hetet, az unokáit, mind a harmincegyet. De még a dédunokáit is mind a hetvenkettőt. Csak Marcsi dédunokája kislányát nem láthatja már, mert ő a temetésén fog megérkezni.

Mindez egy kis kedvesség, egy szál vörös rózsza miatt.

A kép MI.

A.K. András
A karácsony szelleme

Tibor a nagyapja faluvégi vályogházában fellépett arra a rozzant sámlira, melyen még nagymamája ücsörgött anno. Az recsege tiltakozott a ránehezedő súlytól. A már jó előre a mestergerendára feltekert és odarögzített hurkos kötelet megfogta két kézzel és a nyakára illesztette, mikor megcsörrent a telefonja. Nem akart foglalkozni vele, de a falitükörben, ahol anno a nagyapja borotválkozott mindig, annak az egyik szegletében meglátta a kijelzőt egy pillanatra. Pista az. Végül is mit számít öt perc az életéből, amit éppen eldobni készül. Leszállt a rozzant, valamikori ülő alkalmatosságról és felvette a telefont. Pista mindig csak akkor hívja, ha komoly baj van. Most is az van, de ő erről nem tudhat.

– Mond, Pistám.

– Szia. Szégyenlem a dolgot, hogy pont most van szükségem rád, de baj van. Kérlek, segíts!

– Semmi gond, erre vannak a barátok. Amúgy is mindenki kímélni akar már két hete, pedig nem engem temettek el.

– Tényleg nagyon sajnálom, de most szükségem van rád.

– Mi történt?

– Balesetem volt, mindkét lábam szilánkosra tört.

– Szilvia és a gyerekek?

– Ők rendben vannak. Egyedül ugrottam el kenyérért és az egyik kanyarban durrdefektem volt. De szerencsém volt, mert túléltem.

– Miben segíthetek?

– Holnap lesz a karácsonyi ünnepség a kórházban. Szilvi azt mondta, ha megkérlek rá, akkor a kezeimet is eltöri. De senkit sem tudok felhajtani huszonnegyedikére.

– Értem. Miért is akarta eltörni Szilvi a kezeid?

A vonal másik végén kis csend, majd egy hatalmas sóhaj.

– Nem is tudom, hogyan kezdjem. Szóval bevállaltam a karácsonyi ünnepség megszervezését.

– Igen, ezt már mondtad. Nem értelek még mindig, miért olyan nehéz kiböknöd.

– Haver, esküszöm, ha lenne más lehetőségem nem kerestelek volna meg – ismét egy súlyos sóhaj, Tibor érezte barátja hangján,

most nagyon nehéz neki. – A Petőfi gyermekkórházban lenne. Te lennél a télapó.

Sokáig hallgattak mindketten, majd Tibor törte meg a csendet.

– Rendben. Vállalom.

– Biztosan menni fog?

– Gondolom, nem egyedül vállaltad be.

– Jól gondolod, lesz két krampuszod. Jankát ismered, vele nem lesz gond, viszont Évára fel kell készítenem téged. Kicsit nehéz eset.

– Nem lesz gond.

– Akkor bevállalod mind a három napot?

– Karácsonyról volt szó.

– Természetesen, ha nem megy, akkor keresek azokra a napokra mást.

– Nem kell. Semmi gond, menni fog.

– Most jön a neheze. Idén mi vállaltuk el az égési osztályt is. De ezt majd lemondok.

– Nem kell.

– Biztos?

– Biztos. Nem vagyok már gyerek – akaratlanul is a gerendáról vészjóslóan lefelé lógó, hurkos kötélre nézett. – Nem lesz semmi gond, mond meg Szilviának, minden rendben van.

– Tudod jól, nem kérnék, ha lenne más választásom.

– Pistikém. Semmi gond, rendben leszünk. Hol találom a télapó gúnyát?

– Ha bemész, keresd Husztai főorvost, nála van. Mond, én küldtelek.

– Arról az Éváról mesélj kicsit, mi vele a gond?

– Kicsit önfejű és túlzottan is direkt. Közmunkára ítélték, mert megtépett egy őt igazoltatni akaró rendőrt.

– Hoppsza, a kis vadóc. Dühkezelési problémák?

– Nem. A zsarú visszaélt erősen a hatalmával, legalábbis csak próbálkozott és két foga bánta.

– Már most szimpatikus. Rendben, majd megtartom a távolságot. Nem lesz gond.

– Köszönöm szépen, de tényleg. Annyira jó tudni, hogy az ember számíthat a barátaira!

- Hol vagy? Meglátogatnálak.
- Szükségtelen, így is kivan a személyzet az állandó népvándorlástól. Legalább te kíméld őket.
- Jó, akkor, ha vége. Hová vigyem a gúnyát?
- Vidd el Szilvinek.
- Jó, akkor, ha lement a buli, átdobom a cuccod.
- Arra készülj fel, hogy lehet, megkérnek más osztályok is. De ez legyen a ti döntésetek. Ebbe én nem akarok beleszólni.
- Ez mit jelent?
- Tavaly január elejéig jártuk a várost a csajokkal.
- Szilvi nem volt kiakadva?
- Nem, ő volt az egyik krampusz. Idén nem tudta vállalni az ikrek miatt.
- Egyszer a nagy jótékonykodásba fogsz elveszni. Rendben. Akkor, ha lement az örület, keresem Szilvit.

Huszonegyedikén reggel nyolckor már a főorvosnál volt Tibi. Az komolyan elcsodálkozott rajta, nem őt várta, hanem Pistát. Nem is tudott Pista balesetéről. Viszont Tibi miatt aggódott egy kicsit. Alig két hete temette el a családját. Feleség, két gyermek, ház, kutya, macska meg minden, odalett egy tűzben. Itt a Petőfiben próbálták életben tartani a gyerekeit, napokig küzdöttek az életükért. Azt hitte, teljesen össze fog omlani Tibor. Most mégis bevállalta barátja helyett ezt a feladatot.

- Rendben, Tibor. Akkor legyen, de ha úgy érzi, nem megy, csak jeleznie kell.

De ment neki. Lement a karácsony, majd a másnapja is. Karácsony harmadnapján mentek az égési osztályra. Az ajtóban megbicsaklott Tibor térde. Krampuszai, Janka és Éva kapták el, el ne essen. Kicsit megtorpant, majd erőt vett magán és elindult befelé. Maga is meglepődött rajta, de újév harmadnapjáig folyamatosan hívták hol az öregek otthonába, hol a gyermekotthonba, hol a vakok bentlakásos iskolájába. Janka csak harmincadikáig vállalta, viszont Éva végig vele maradt. Maga is meglepődött rajta, de mintha megkönnyebbült volna. Januárban visszavitte Pisti mikulás jelmezét Szilviának. Lebontotta a mestergerendáról a hurkos kötelet, ami a kályhában végezte.

- Nem gondoltam volna, hogy beugrasz Pistit helyettesíteni.

- Ugyan már, ez természetes.
- A te esetében cseppet sem az. Azért köszi, igazán jól esett. Bejössz hozzá a kórházba?
- Nem hiszem, hogy örülne neki. Tudod, hogy nem szereti a felhajtást.
- Momentán Pisti kómában van. Nem fogja zavarni semmi.
- Mi történt?
- Azt hittem tudod, balesete volt.
- Persze, hogy tudom, ő maga mondta el, szilánkosra törtek a lábai.
- Te miről beszélsz? Mikor mondta neked ezt?
- Huszonharmadikán pontban este nyolc órakor hívott és kért meg hogy ugorjak be helyette. Mert durrdefektje volt egy kanyarban.
- Tibi, ő nem hívhatott téged este nyolckor. Mert fél nyolckor történt a baleset és egy órán át csak azon dolgoztak, hogy kiszedjék a kocsiból. Azóta nem tért magához.
- Nem. Ő hívott és még azt is mondta, hogy nem mert megkérni. Mert akkor te a kezeit is eltörted volna.
- Abban biztosak lehetek, hogy megtettem volna, ha megtudom, mire kér téged két héttel a családod temetése után. Hidd el nekem, nem ő volt az, már csak azért sem, mert a telefonja is ripityára tört.

Tibor elővette az övét és a hívás listában visszakereste. Tizenhat percig beszélt Pistivel. Szilvi ledöbbsent, hiszen a saját szemével látta, mégis tudta, ez nem lehetséges. Ugyanakkor alig két órája tudta meg a baleset okát ő is. Durrdefekt! Erről Tibi semmiképpen sem tudhatott! Akkor csörrent meg a telefonja, a kórházból hívták, Pisti magához tért. Igen, gondolta Szilvia, csoda történt. Egy karácsonyi csoda!

Két év telt el. Tibi és Éva barátok lettek és azok is maradtak. Semmi több. Most ott álltak mindketten egy teljesen leégett ház mellett, a telket másfél méter magasan felverte a gaz.

- Miért hoztál ide?
- Innen indult minden. Ez volt az otthonom valaha.
- Mi történt?
- Senki sem tudja, a tűzoltók sem. Csak egyszerűen megtörtént.
- Miért mutattad meg nekem?
- Azt mondják nincs férfi-női barátság.

- Te most randira hívsz?
- Valami olyasmivel próbálkozom, igen.
- Itt volt már az ideje.

A.K. András.
Teória és valóság

Hárman beszélgetnek egy sörözőben, három különböző társadalmi rétegből, mégis igen jó hangulatban.

– Fény árasztott el mindent. Majd a semmiből aláhullt a sötétbarna talaj. Szinte ugyanakkor bugyogó forró víz és gőz árasztotta el azt. Megvolt minden szükséges ahhoz, hogy az élet kialakulhasson és ki is alakult. Megjelentek az egysejtűek, majd a komplexebb életformák. Minden feltétel megvolt az élethez, annak kialakulásához. Ahhoz, hogy az első létforma a partra vonszolja magát, másfél milliárd év kellett. Innen már aránylag gyorsan kialakultunk mi is.

– Ezt elége leegyszerűsítetted, barátom. Az elejével egyetérték. Isten mondá, lőn világosság és lett. Megalkotta a talajt és forró vizet árasztott rá. A pára abból lett, amit lélegzünk. Aztán megalkotott minket is, Bogotokat. Két karunkból és két lábunkból megalkotta a Bogotok ellenkező nemét. Így lettek ők, a Bogot nők!

– Hát szerintem meg, – tette le a sörét a kissé kaptos Bogot, – szerintem meg mindig is volt barna föld és forró víz is. A Bogotok azért másztak ki a nagy fortyogó őslevesből, mert Bogotné nem hagyta abba a piszkálódását és a kötözködését – röhögte el magát. Ámde a pap Bogot és a tudós Bogot is igen csúnyán néztek rá.

– Tehát te tagadod az Isteni lény létezését?! – nézett rá szemrehányóan a pap Bogot.

– Vagy éppen a tudományos elméletből csinálsz poénos beszólásokat?! – háborodott fel a tudós Bogot.

– Nem kell felkapni a vizet, hapsikáim, mindenki abban hisz, amiben akar. Én csak azt tudom, a te Istened és a te evolúciód adhatott volna az asszonykámnak kisebb száját is.

Erre elnevette magát a másik kettő.

– Ez már biza a te problémád. Ha a Bogot nem tudja kordában tartani asszonyát, azért bizony nem más a felelős!

Ahogy jött az esti gőzkilövellés, a kocsmá is bezárt, és a Bogotok lassan haza araszoltak végtag nélküli hernyótestükkel és elcsökevényesedett lábaikkal. A forró gőzzel teli, aromásan dús, esti levegő felfrissítette őket.

Teltek az évek és a generációk. Egyik követte a másikat. A forró víz egyre inkább visszahúzódott és már-már úgy látszott, keresni kell a forró gőzzel teli levegőt. Eltelt kétezer év és még ötszáz. A nedves, barna föld iszapossá vált és a szélei lassan elérték itt-ott a kétségbeesítően alacsony, száz fokos hőmérsékletet. A bugyogó forró víz kezdett visszahúzódni és a valamikori óceánok és tengerek helyét lassan átveszi a barna iszap. Az életadó gőz is megszűnni látszik. A vallási vezetők világvégéről, a tudósok klímaváltozásról hablatyolnak. De az igazság az az, senki sem tudja, mi és miért történik. Egyetlen Bogot van csak, aki rájött a rendszerszintű igazságra. Egy a tudós közösségből kiemelkedő Bogot, Albert Einbogstein. Amde őt bolondokházába zárták. Mert azt állította, a Bogotok többségét elragadja a forró víz, hogy az iszapon átkelve a nagy feketeségben találják magukat. Ahol is cukormázba öntve mennek a nagy Isteni keverő által a paradicsomba. Ott triliárdszor-trilliárd másik Bogottal fognak létezni az örökkévalóságnak, bőven a forráspont alatt! Ami alig három tizeddel kevesebb, mint harminchét fokos hőmérséklet a mostani száz helyet! De csak azok, akiket elragadnak. Akik ezt megérdemlik. Minden más Bogot az iszapon innen marad, ahonnan a forró víz végleg el fog menni. Mi több! Drasztikusan le fog hűlni, ki fog hűlni.

Ismét eltelt ötszáz esztendő és Albert Einbogstein neve és relativitási kihülés elmélete nem merült feledésbe. Eljött az idő, mikor a Bogotok nagyon nagy többségét elragadták Isteni erők és beszipantotta őket az iszap. Míg mások maradtak és megtapasztalhatták milyen is az, amikor kezd Bogotéria kihűlni. Milyen a világvége, amit mind a papok, mind a tudósok már évezredekkel ezelőtt megjósoltak.

Zoli a kávésbögrébe cukrot kanalazott és rátette a filtertartót. Majd rutinosan kivette dobozából a filtert, és a helyére illesztve, frissen darált kávéét öntött bele. Majd nyakon öntötte erősen lobogó vízzel, nem is sejtve éppen most teremtett egy világot. Bogoteriát!

Nem. Ő erről semmit sem tudott, csak lefőzött egy kávé, hogy aztán jó sok cukorral jóízűen megigya, helyre téve a tegnapi töltött káposztával alaposan meggyötört bélflóráit. Majd az elhasznált kávéfiltert a benne lévő zaccal együtt kidobta. Hiába no, Albert Einbogsteinnak megint igaza volt. Az idő igenis relatív!

A kép MI.

A.K. András Margit

Nincs neve. Az emberek átnéznék rajta, kikerülik. Mintha csak leprás lenne. Megszokta már, nem zavarja. Volt már jobb időkben is része. Sohasem gondolta volna, idáig lecsúszik. Óvatosan, saját kezével temeti be a gödröt, amit a néhai társának ásott. Várható volt már a halála. Öreg is volt, beteg is volt. Igazán szép élete volt, ha a hajléktalanságát nem vesszük figyelembe. Egy hete még a városban koldult. Másra már sem ereje, sem motivációja nem maradt. Most visszatért a pénzzel, amit sikerült összekotorni.

Fiatalemberként annyi terve volt, de annyi, és ebből semmi sem valósult meg. Pedig nem szórta a pénzt, nem ivott nem dohányzott. Volt valaha felesége is, ámde túl jó asszony volt. Ezért magához szólította az Úr. Volt egy fia is. Megígérte apjának, majd

ő ismét életet hoz az öreg parasztházba. Kiment dolgozni külföldre, az öreg fizette neki a kiutat egy szinte semmi jelzáloggal a szülői házra. A fiút soha többé nem látta. Azt mondják baleset volt. Nem szenvedett, azonnal meghalt. Pedig nem, nem baleset volt. Az öreg ölte meg, tudja jól. Igen ő volt, azzal a kis segítséggel. Kapott kártérítést is fia után. De neki abból egy fillér se kellett! Júdáspénz, mondta mindig. Az egésztest odaadta a gyermekkórháznak. Akkor az egekig magasztalták őt. Aztán jött a bank, kérte a jelzálogot egészben. El is felejtette, hogyan felejtette volna el. Hiszen az egésztest a fia intézte. Ő csak aláírta egy jobb élet reményében. Aztán eltemette fiát tisztességgel, most meg egy batyúval mehet amerre lát. Háza már másé. Elmúlt már hatvan, már senkinek sem kell. Aztán szegénységében megtalálta a reménysugarat, társát. Margitot. Őt is meggyötörte az élet rendesen. Mégis, erőt adott neki. Valakinek szüksége van rá.

A közeli erdőben laktak és esténként együtt aludtak el összebújva. Ez volt a második tavasz, hogy megosztotta barlangját vele. Öreg volt, beteges volt és legyengült. Aznap reggel felállni sem volt képes. Ölbe kapta őt és ment a gyermekkórházba segítségért, de nagyon csúnyán elzavarták. Azt mondták neki, ez nem az ő dolguk. Dühösen sziszegve fogai közt otthagya őket.

– Bezzeg a Júdáspénz az jó volt igaz?!

Így, mire hazaértek, este lett. Két nap múlva Margit jobb létre szenderült. Túl jó társnak bizonyult és magához szólította őt is az Úr. A saját két kezével és egy bot segítségével ásott neki végső nyughelyet. Most, hogy a sírhalom elkészült, kis keresztet eszkábált össze fejfának. Bicskájával belekarcolta nevét is. Margit. Mikor elkészült, friss mezei virágot tett a sírra, fogta a városban összekoldult pénzt és elindult. Egyenest a faluba, ott is a végibe, annak a legszegényebb dűledező vályogházába.

Egy özvegyasszony élt ott három gyermekével. Második férje otthagya már évekkal ezelőtt két kicsi gyereket hátrahagyva a meglévő egy mellé. Amikor a gyermekek meglátták őt, ricsajozva, hangoskodva, ámde boldogan futottak elé.

– Pali bácsi, Pali bácsi!

Ők még nem ódzkodnak tőle, őket még a világ nem rontotta meg. Az asszonyka is hangosan, jókedvűen köszönt neki.

– Pali bácsi, jöjjön beljebb. Maradni fog ebédre egy nagy tányér leves! Jut még Margitnak is – pedig dehogy maradt, ám de egy nagy pohár víz és némi só megoldotta a problémát. Pali bácsi elpityeredett.

– Margitom hazatért a teremtőhöz ma éjjel lányom. Ő már többé nem jöhet.

A gyerekek fájó szívvel vették tudomásul, Pali bácsi öreg vizslája, Margit, többé nem jön el hozzájuk. Jutott is, maradt is a levesből mindenkinek. A vendég mondta az asztali áldást, ahogyan azt ilyenkor szokás, köszönetet mondva az Úrnak, hogy ismét van neve. A gyermekek ezt nem igazán értették, ámde Jolán, az édesanyjuk igen. Estefele ment haza Pál. Bár vendéglátója marasztalta éjszakára, ő mégsem maradt. Tudja, mi az a tisztesség. – Jut eszembe Jolánkám, ezt a párod küldi neked. – nyújtotta át a városban összekoldult kerestetét. Jolán tiltakozott, bár igen nagy szüksége volt minden fillérre. Tudta jól, embere, ki elhagyta őt, nem küldött és sohasem fog küldeni neki semmit sem. Kis hazugság volt ez, tudják mindketten. Hazudott ki adta, és hazudott ki kapja. A gyerekek nem kérdezték, viszont így egyikük sem került kellemetlen helyzetbe. Nem kellett megalázkodniuk egymás előtt. Mindketten tudják, a másiknak semmije sincs ezen a kis hazugságon és némi emberiességen kívül. Mégis volt valami, amiből a másiknak adva csak még több lett belőle. Az emberi méltóságuk, csipetnyi kedvességgel egy nagy marék jó szándékkal és még annál is több szeretettel.

Már becsukódott a kert kapu Pál mögött, amikor a gyerekek visszarohantak a házba. Édesanyjuk, és Pál legnagyobb meglepetésére egy nagy papírdobozba rejtett, mocorgó fekete szőröcsomóval érkeztek vissza.

– Pali bácsi, Pali bácsi. Most, hogy Margit nincs többé, már magára bízánk Nyafogót! – mutattak egy kölyökkutyát. – Ma reggel a patak parton találtuk egy zsákba kötözve.

– Ez nem túlzottan jó ötlet gyerekek! – pirított rájuk édesanyjuk. Ámde az öreg Pali bácsi szemei másról árulkodtak.

– Tudjuk jól, Margitra is nagyon vigyázott. Ezért odaadnánk Pali bácsinak.